Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3	1. Februar 1918	67. Aargang

Tale af Præsident Heber J. Grant,

Præsident for de tolv Apostles Kvorum,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1917.

—

Jeg fryder mig overordentlig meget ved at være tilstede her for at overvære Generalkonferencen og igen have Lejlighed til at møde sammen med de Sidste-Dages Hellige. Jeg har aldrig været tilstede ved nogen af Konferencerne i Løbet af de sidste 35 Aar, uden at jeg har glædet mig særdeles meget ved at lytte til Herrens Tjeneres Belærelser, hvilke Belærelser har været Livets Brød for mig, ligesom, hvad I har lyttet til i Dag, uden Tvivl har været Livets Brød for Eder.

Jeg billiger ethvert Ord, som har været udtalt angaaende den guddommelige Mission, som de Mænd har udført, der har præsideret over denne Kirke. Præsident Smith sagde, at han ikke vilde udtale sig med Hensyn til den nuværende Administration, men at han vilde lade Kirkens Medlemmer udtale sig med Hensyn dertil. Det er faldet i min Lod, paa nær nogle Dage, at virke i 35 Aar sammen med Kirkens Præsidentskab og de tolv Apostle, og jeg kan bevidne, at jeg kender, som jeg veed, at jeg lever, at i Løbet af hele denne Tid har den almægtige Guds Inspiration været skænket alle de Mænd, som har indtaget de vigtige Stillinger indenfor Kirkens øverste Præsidentskab. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at ingensinde, saa vidt som jeg kender, har nogen af Kirkens tidligere Præsidenter nydt den almægtige Guds Inspiration mere, eller hans Raadgiveres eller de tolv Apostles Kærlighed mere, end Præsident Joseph F. Smith har. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder om, at enhver, som har været kaldet til at modtage en Apostels Embede, medens Joseph F. Smith har været Præsident for Kirken, har været valgt ved Guds Inspiration. Jeg kan fremdeles bevidne, at i Henhold til den Kundskab angaaende kirkelige Forhold, som jeg har op-

naaet ved at rejse omkring og besøge de Hellige, har jeg udfundet, at de Helliges Kærlighed, Tro og Villighed til at tjene Gud er lige saa stor i Dag som nogensinde i de forløbne 35 Aar.

Jeg kan ikke udtrykke den Fryd, som det giver mig at vide, at Gud lever, og at Jesus Kristus er Verdens Forløser; og at han har talt fra de høje Himle; at han har ladet sit Evangelium, Saliggørelsens Plan, blive forkyndt paa Jorden; at Evangeliets hellige Ordinancer atter bliver administrerede blandt Menneskene af hans bemyndigede Tjenere. Jeg fryder mig ved at vide for mig selv, at de Mænd, som har fulgt efter Profeten Joseph Smith som Præsidenter for Kirken i denne sidste Evangelie-Husholdning, har været i Besiddelse af den Inspiration, som det var nødvendigt for dem at være i Besiddelse af i deres Stilling, og at de i Sandhed har været inspirerede Guds Mænd.

Jeg fryder mig ved at vide, at alle de Sidste-Dages Hellige, som jeg er kommet i Berøring med i nævnte 35 Aar, og som har ydet deres Tiendeofringer, som har efterlevet Visdomsordet, og som har gaaet til de kirkelige Faste- og Sakramentmøder, som har holdt deres Bønner, og som inderlig har anraabt Herren om at blive vejledt ved hans Aand, jeg fryder mig ved at vide, at alle disse er i Besiddelse af lige saa stærkt et Vidnesbyrd og lige saa stor Kundskab vedrørende Evangeliet, som jeg har, og lige saa stor en Overbevisning vedrørende Guddommeligheden af det Værk, som vi har helliget os til, som jeg har, og lige saa stor en Kundskab om, at de Mænd, som har præsideret over Kirken, har været inspirerede af Gud.

Jeg fryder mig ved den Kendsgerning, at enhver, som har annammet Jesu Kristi Evangelium, og som har holdt Guds Befalinger Dag efter Dag og Aar efter Aar, efterhaanden, ligesom vor Præsident siger, han har, har forøget deres Kundskab om Evangeliet og deres Kærlighed for samme. Jeg veed, at der er ingen evangeliske Naadegaver eller Præstedøms-Autoritet, som Apostlene var i Besiddelse af i Frelserens Dage, som Guds Folk i vore Dage ikke er i Besiddelse af. Jeg veed saaledes, at Tungemaalsgaven og Gaven til at udlægge Tungemaal er givet til Personer indenfor Kristi Kirke. Jeg veed, at den helbredende Kraft, som kommer fra Gud, den almægtige, findes i denne Kirke. Jeg veed, at hvis jeg ikke var bleven delagtiggjort i Guds helbredende Kraft, vilde jeg ikke have nydt det Privilegium at staa foran Eder i Dag for at tale til Eder. Jeg veed, at mange, som lever iblandt os, kan bære deres Vidnesbyrd om, at de lever i Dag som Følge af, at de af Guds Naade har været delagtiggjorte i hans helbredende Kraft. Hvis vi havde en detailleret Beskrivelse af alle de mange vidunderlige Velsignelser, som vi har modtaget fra Herren gennem hans Præstedømme siden Kirkens Oprettelse paa Jorden, saa vilde det blive en Liste og Beskrivelse langt større end det ny Testamentes Indhold. Jeg veed, at de, som gaar ud for at forkynde dette Evangelium og som holder sig selv rene og ubesmittede for Gud, og som holder deres Sind og deres Legemer i en slig Forfatning efter Helligheds Love, at de er berettigede til at blive vejledede ved Guds Aabenbaringer, jeg veed, at dette da ogsaa vil ske.

Kristi fra Himlen gengivne Evangelium har nu været forkyndt i

Løbet af en Periode af over 80 Aar, endskønt Menneskene har modstaaet os og sagt, at vi er bedragne, at Joseph Smith var en falsk Profet, at Mormons Bog ikke er en sand og hellig Bog, og at Pagtens Bog ikke indeholder Guds Aabenbaringer til os. Trods denne Modstand har Kirkens Ældster rejst ud i Verden i disse 80 Aar for at forkynde det sande, gengivne Evangelium. De er kommet til Eder og bevidnet for Eder, at Gud har givet til dem personlig Kundskab om, at Mormons Bog og Pagtens Bog indeholder Evangeliets Sandhedslære; og de bevidner, at han har givet til dem personlig Kundskab om, at han lever, og at Joseph Smith i Sandhed var en Profet, sendt af Gud. I Løbet af alle disse firsindstyve Aar har ingen, som har været rejst for at forkynde Evangeliet, ved deres Hjemkomst vidnet for Eder, at de var fejltagne, da de rejste bort, men at de nu er blevne bekendte med det sande Evangelium, hvad enten i Skandinavien eller en eller anden Part af Europa, i Syd Afrika, Kanada, i en af Unionens Stater, eller i Mexico, i Centralamerika, Syd Amerika, eller paa en af Stillehavsøerne. Hundreder af Mænd og Kvinder, ja Tusinder og Titusinder af dem, har modtaget Vidnesbyrd vedrørende Evangeliets frelsende Sandheder af disse Missionærer i Løbet af disse 80 Aar; og disse Tusinder bærer deres Vidnesbyrd til Menneskene om, at de veed, at Missionærerne forkyndte dem Sandheden. Ingen nok saa lærd Præst i noget som helst Kirkesamfund, som hver for sig foregiver at lære det rette og sande, har været i Stand til at overbevise nogen af vore Missionærer om, at, hvad de forkynder ikke er Kristi Evangelium.

Det vilde være i højeste Grad urimeligt at tænke sig, at vore Missionærer, som ærlige, alvorlige og ydmyge Mænd, der lever et dydigt og oprigtigt Liv og daglig beder Gud om at vejlede sig ved sin Aand, aldrig af Herren vilde blive vist den rette Vej til Liv og Saliggørelse, hvis de vandrede i Vildfarelse.

Hvorledes kan nogen tro, at de Sidste-Dages Hellige vilde ofre deres Tid og Midler til et Beløb af 2 Millioner Dollars om Aaret for at forkynde Evangeliet til Menneskene, hvis vi ikke vidste, at Evangeliet, vi prædiker, er Sandhed. Hvis ikke dette var Tilfældet, vilde Fædre og Mødre hellere lade deres Sønner tragte efter at erhverve sig Rigdomme end at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet, som vi har annammet. Hvorledes kan nogen tænke, at hvis Troen ikke var tilstede i de Helliges Hjerter, eller de ikke var i Besiddelse af Kundskab om Evangeliets Sandheder, de da vilde turde sende deres Sønner bort for at prædike Evangeliet. Nej, de vilde storlig befrygte, at noget ondt kunde hænde deres Sønner. Har vi nogen Frygt for, at en eneste af vore Sønner, som gaar frem i Oprigtighed, vil vige bort fra Sandheden og slutte sig til et eller andet af de mange forskellige Kirkesamfund i Verden? Aldeles ikke! Vi er ikke det mindste bange derfor. Vi veed lige saa vist som vi veed, at vi lever, at ingen kan faa vore Sønner, som er Sandheden tro, til at slutte sig til noget andet Kirkesamfund, og hvorfor? Fordi vore Sønner forkynder det sande Kristi Evangeliums Lærdomme. Joseph Smith og Sidney Rigdom sagde Sandheden, naar de sagde:

„Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever, thi vi saa

ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens enbaarne Søn, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indbaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud." (Pagtens Bog, 76. Kap., 21.—25. V.)

Menneskene i Verden siger, at de kan ikke tro paa dette Syn, men det er ikke desto mindre en Kendsgerning, at disse Mænd saa Frelseren. Det er ligeledes en Kendsgerning, at Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtlands Tempel saa Frelseren, og at Moses og Elias og Elijah viste sig for dem, og at alle Præstedøms-Nøgler og Bemyndigelser, der har været givet i de forskellige Evangelie-Husholdninger, blev givet til dem, og Evangeliets Frugter har været nydt af alle, som har adlydt dets Sandheder. Kirkens Vækst og Styrke og den Kraft, der er forbunden med Kristi Evangelium, som vi har annammet, tilkendegiver Sandheden af, hvad jeg her har nævnet. Den Kendsgerning, at ingen nok saa lærd Person kan overbevise de, der virker i Herrens Tjeneste, om, at de er bedragne, idet Gud vor himmelske Fader selv har vidnet for dem ved Aanden, at Evangeliet, vi har annammet, er Sandhed, denne Kendsgerning burde være et stærkt Vidnesbyrd til enhver tænkende, intelligent Mand om Evangeliets Sandhed, og om, hvorfor Kirken vokser i Styrke.

Jeg ønsker at sige et Ord eller to til Kirkens Medlemmer vedrørende et Opraab, der har været i flere Blade, der udgives her i Utah, om, at Mænd og Kvinder viser deres gode Hjertelag og Loyalitet overfor Statens unge Mænd, som har stillet sig som frivillige i Soldaternes Rækker for at vie deres Liv til Fædrelandets Forsvar, ved at give Bidrag til, at disse unge Mænd kan faa fri Tobak. De argumenterer i Bladene overfor dem, som protesterer mod dette Foretagende, at Brugen af Tobak er ikke særlig skadelig; at det er mild Tobak, Komiteen, som har med Sagen at gøre, vil give Soldaterne; og at vor Tobak er bedre og mildere end den franske Tobak, og saa fremdeles. Til alle disse Paastande vil jeg sige, at da vi som Sidste Dages Hellige har modtaget en Aabenbaring fra Gud, den almægtige, om ikke at bruge Tobak, saa er det vor Pligt at advare vore unge Sønner mod at ryge eller skraa Tobak, og at gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at vore Sønner holder denne Herrens Befaling, og ikke rette os efter andres Ideer med Hensyn til Brugen af Tobak eller lade os besnære eller vildlede af de mange Talemaader desangaaende. Der behøver ikke at være nogen Uenighed blandt de, som er sande Sidste-Dages Hellige, med Hensyn til Spørgsmaalet, thi Herren har sagt:

„Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven og er ikke til Nytte for Mennesket, men Urten er for udvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme." (Pagt. Bog 89 : 8.)

Vi kan imidlertid saa godt forstaa, at de, som sælger Tobak, vil avertere deres Vare. Jeg ønsker at læse for Eder, hvad Herren lover os, hvis vi vil afstaa fra, hvad der i „Visdomsordet" kaldes „hede Drikke" (hvilket Udtryk Guds Profet sagde ogsaa indbefattede Te og Kaffe), og afstaa fra Brugen af alkoholiske Drikke af enhver Slags, og fra Brugen af Tobak. Han siger:

„Alle de Hellige, der ihukomme at holde disse Ord og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme

Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben, og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle gaa og ikke blive matte; og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, lige som den gik forbi Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem. Amen." (Pagt. Bog, 89. Kap., 18.—20. V.)

I Overensstemmelse med disse Ord af Herren kan vi tænke os tilføjet: „Og jeg, Herren, giver ikke noget Løfte til de, som ikke adlyder disse Befalinger, at Dødens Engel skal gaa dem forbi og ikke ihjelslaa dem."

Vi læser ogsaa i Pagtens Bog, at naar Herren befaler en Ting, og Mennesket ikke adlyder hans Befalinger, da kan de ikke modtage de Velsignelser, der er knyttet til Adlydelsen af disse Befalinger. De ulydige vil maaske sige, naar Herrens Velsignelser udebliver, at de Ord, som er nedskrevne, ikke har været sande; men Herren udtaler et Ve over saadanne. Deres Belønning er af en negativ Natur og kommer nedenfra i Stedet for ovenfra.

Jeg finder i Pagtens Bog blandt Herrens Aabenbaringer til Eder og til mig, at naar vi gør de Ting, som Herren befaler, han da erklærer sig bunden til at tildele os sine Velsignelser. Som Sidste-Dages Hellige maa vi være mod ethvert fremsat Forslag, som paa nogen Maade kan virke til Skade for vore Børn, og erindre, at vi ikke vil blive berettigede til at modtage de Velsignelser, som er os lovede, medmindre vi holder Herrens Befalinger.

Jeg takker gentagende Herren for Kundskaben vedrørende Evangeliet, jeg er i Besiddelse af, og for Vidnesbyrdet om dets Guddommelighed, saa at jeg elsker Evangeliet og har et Ønske i mit Hjerte om at virke for Udspredelsen af Evangeliets Sandheder. Der er intet Arbejde, som udføres i Verden, der nogensinde har givet mig den Fryd og Glæde og bragt mig de samme Velsignelser som de, jeg har modtaget ved at virke i Evangeliets Tjeneste og vidne for hele Verden om min Kundskab om, at Kristus er Verdens Frelser og Forløser, og ligeledes min Kundskab om, at Joseph Smith var Guds sande og levende Profet, som oprettede Kristi Kirke paa Jorden igen og forkyndte Evangeliets Sandheder til Menneskene, og bære Vidnesbyrd om, at Guds Værk vedvarende vil skride fremad og triumfere. Den eneste Frygt, jeg nogensinde har haft, har været, at jeg skulde komme tilkort ved ikke at vogte mig selv, som jeg bør, eftersom Mænd, som har været i Besiddelse af langt større Kundskab end jeg, og som maaske har været i Besiddelse af større Magt og Inspiration, og som maaske har modtaget større Vidnesbyrd og set større Tilkendegivelser, end jeg har, eller forventer at modtage — eftersom saadanne Mænd, ved ikke at have efterlevet Evangeliet, er faldne ved Siden af Vejen, som det hedder. Men jeg veed, at hvis I og jeg kan være ydmyge og stedse holde vore Bønner til Herren og være fulde af Kærlighed til Gud og vore Medmennesker, at vi vil kunne staa faste og urokkrlige og forblive trofaste indtil Enden. Jeg beder, at Herren vil tilstede, at dette maa ske, hvilket er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Fredens Fyrste.

Tale af William Jennings Bryan,
forhenværende Statsminister i de Forenede Stater.

(Fortsat fra Nr. 2.)

—

Der er ikke den mindste Tvivl om, at hvis vi kendte de Love, efter hvilke Mirakler er udførte, vilde der lige saa lidt være noget uforklarligt forbunden dermed, som der er med de forskellige Ting, hvormed vi nu har at gøre i det daglige Liv. De til Grund liggende Kræfter er kun forskellige. Saaledes er, hvad et religiøst Princip angaar, Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse ikke mere et Mysterium end en hvilkensomhelst anden Undfangelse. Den er kun forskellig derfra. Heller ikke er i Virkeligheden Kristi Opstandelse mere mystisk end Fremkomsten af de Myriader af Planter, som vokser op af Jorden hvert Aar, efter at Sæden, hvorfra Planterne udspringer, har været saaet.

Det er somme Tider bleven sagt, at Gud ikke kunde tilbageholde en eneste af Naturens Love fra at virke, undtagen hele Universet vilde gaa i Staa, men jeg tænker, at dette er meningsløs Snak. Tyngdekraften er en af Naturens Love, som Menneskene i hvert Fald modvirker hver Dag. Hver Gang vi flytter en Fod eller løfter en Vægt, modvirker vi paa en Maade en af de mest universale af Naturens Love, og dog bliver Verden ikke det mindste forstyrret derved. Skønt vi er blevne belærte om mange store og fundamentale Sandheder gennem Videnskaberne, maa vi ikke tro, at vi kender alt. Der er virkelig mangfoldige Ting, som vi endnu ikke kender, og hvad vi har lært, burde forøge vor Ærefrygt overfor den alvise og almægtige Gud og burde bringe os til at indse, hvor lidet vi i Virkeligheden kender. Gennem Videnskaberne er vi blevet bekendte med Naturlove og med Himmellegemers Bevægelse, men vi er ikke endnu blevet bekendte med Livets store Hemmelighed. Vi kan se Livets Virkninger, men kan ikke nærmere forklare Aarsagen. Livet ytrer sig i ethvert Græsblad og i enhver flyvende Fugl, saavel som hos Mennesket. Mennesket har levet paa Jorden i ca. 6000 Aar, og dog kender vi ikke mere til selve Livets Hemmelighed, end de kendte i Begyndelsen. Vi lever og vi planlægger; der er Ting, som vi haaber paa, og Ting, som vi frygter med Hensyn til Fremtiden. Vi faar imidlertid langt fra altid vore gode Planer bragte i Udførelse, thi ofte kommer Døden og river Menneskene bort fra dette Liv, før deres Planer bliver realiserede. Ikke desto mindre er Civilisationen skredet fremad, saa at den staar paa et højt Standpunkt — og dog har ingen endnu kunnet forklare selve Livet. Er det nødvendigt, at vi forstaar et Princip, før vi søger at drage Nytte deraf?

Med Hensyn til vor Føde, er det nødvendigt, at vi kender alt vedrørende, hvorledes den er frembragt? Hvis vi nægtede at spise Brød, indtil vi kendte alt med Hensyn til Kornets Vækst, og fremdeles nægtede at spise anden Mad, til vi kunde forklare alt angaaende sammes Frembringelse, veed vi, at vi vilde dø af Sult. Ligesom vi ikke gør os Samvittighedsskrupler over at spise Mad, skønt der er mange Ting, vi

ikke kan forklare med Hensyn til de enkelte Spiser, saaledes burde Menneskene ligeledes ikke forkaste religiøse Sandheder, fordi de ikke kan forstaa dem i alle Enkeltheder.

Jeg spiste et Stykke Vandmelon for nogle Maaneder tilbage og frydede mig over Frugtens Skønhed. Jeg tog nogle af Melonkernerne og tørrede dem; dernæst vejede jeg dem og udfandt, at 5000 Kerner vilde veje omtrent et Pund. Melonen var en stor 40 Punds Melon, og jeg foretog nu en Udregning: Vi tænke os, at en af disse Kerner er plantet og vokser op og udvikles ved Solens og Regnens Hjælp. Den opvoksende Plante tiltager i Vækst og udvikler en Melon, der vejer 200,000 Gange den plantede Kernes Vækst, og Kraften, som frembringer den, gaar gennem en tynd Stilk. Hvad har Kernen frembragt? Indeni den grønne Vandmelon ligger der først et haardere, hvidt Lag, der beskytter Frugtens indre, saftfyldte Lag, og spredt omkring i Frugtens Indre findes der en stor Mængde af Kerner. Hvorfra fik den saaede Kerne sin store Livskraft? Hvor fandt den Stoffet, som udgjorde Frugtens Farver? Hvorfra og hvorledes drog Planten sit søde, saftige Indhold? Hvorledes satte Planten i det Hele taget sin Frugt? Indtil Menneskene kan forklare Melonplantens Vækst, og hvorledes den satte sin Frugt, bør de ikke være for sikre paa, at de kan bestemme den Almægtiges Kraft, eller sige, hvad han vil udføre, og hvorledes han vil udføre sine Gerninger. Jeg kan ikke nærmere forklare, hvorledes Melonen udvikles, men jeg undlader derfor ikke at spise af den læskende Frugt.

Enhver Ting, som vokser, vidner om en slig vidunderlig Udviklingskrafts Tilstedeværelse. Hvorfor skulde jeg nægte, at Kristus, Guds Søn, bespiste en Mangfoldighed af Mennesker med nogle faa Brød og Fisk, idet jeg ser Hundreder af Millioner bliver bespiste hvert Aar af Sædekornene, der af flittige Hænder har været saaede paa Markerne, hvilken Sæd Herren har givet Vækst? Vi kender, at paa almindelig naturlig Maade kan Sæden vokse op i nogle faa Maaneders Tid, og hvorfor vil nogen benægte, at den almægtige og alvise Gud kan frembringe Føde saa at sige i et Øjeblik, ligesom Menneskene nu kan sende Meddelelser Tusinder af Mil i nogle Øjeblikke, en Ting, som Menneskene i tidligere Tidsaldre vilde have erklæret for stridende mod Naturens Orden.

Der er Ting, der er endnu mere vidunderlige at overveje, nemlig den Forandring, der finder Sted i et Menneskes Hjerte, naar det omvender sig fra sine onde Veje, begynder at hade, hvad det før har elsket, og at elske, hvad det før har hadet — den mærkelige Forandring, der finder Sted hos Mennesket, der før sin Omvendelse og Sindsforandring kun tog Hensyn til sig selv, men som efter at have faaet sine Øjne opladte for Livets dybe Sandheder snarere vilde give sit Liv end at opgive et Princip, om hvis Sandhed det var overbevist, og som vilde betragte det som et Privilegium at have Lejlighed til at gøre Opofrelser for sin Overbevisning. Hvad større Mirakler er der end at bringe et egenkærligt eller et syndigt Menneske til Omvendelse, bringe det nær-

mere til Gud, og til Samfund med saadanne Mennesker, hvorfra gode Indflydelser gør sig gældende i enhver Retning.

Dette Mirakel finder Sted hos alle, som lytter til Frelserens Røst og den sande Religions Principper, og jeg vil ikke tillade nogen som helst eller noget som helst at berøve mig de Velsignelser, som Mennesket modtager ved at fatte Tro paa Kristus og hans Lærdomme.

Mange af de, som betvivler, at der kan ske Mirakler, betvivler ogsaa Kristi Forsoning. De fremsætter, at det stemmer ikke med deres Retfærdighedsbegreb, at een skulde dø for andre. De siger: „Lad hver bære sine egne Synder og modtage sin egen Straf." Læren, at der kan lides for andre, er ikke en ny Lære. Troen paa dette Princip er saa gammel som Menneskeslægten. At en Person maa lide for andre, er i Virkeligheden en af de mest kendte Tilværelses-Principper, og vi ser dette tydeliggjort hver Dag i vort Liv. Vi vil tage Eksemplet fra Familielivet. Fra den Dag af, at en Moders første Barn er født og indtil det sidste Barn i Familien er vokset op, er det næsten aldrig ude af hendes Tanker. Hun lider for sine Børn og ofrer sig selv for deres Velfærd. Er det, fordi hun forventer, at de skal betale hende tilbage? De Forældre er lykkelige, hvor et Barn faar Lejlighed til delvis at betale Forældrene tilbage, hvad de har gjort for det, men intet Barn kan tilfulde godtgøre sine Forældre, hvad det har gjort for det. I Naturens Løb bliver Gælden imidlertid i det overvejende Antal Tilfælde betalt, dog ikke til Forældrene, men til den næste Slægt. Enhver Generation lider og ofrer sig saaledes for den næstefterfølgende Slægt.

Dette Hengivelses- og Selvopofrelses-Princip og denne Liden for andre er ikke begrænset til Familien. Ethvert Skridt, som Menneskeslægten har gjort, har det kun været muligt for den at gøre paa Grund af de Ofre, som forbigangne Slægter har bragt. Talefrihed, Trykkefrihed, Samvittighedsfrihed, og fri Regeringsforhold i det Hele taget, har alt været vundet for Verden af de, som har været villige til at ofre sig for deres Medmennesker. Saa vel grundfæstet er dette Princip, at vi ikke betragter nogen som en stor Personlighed, undtagen han, eller hun, forstaar, af hvor stor Vigtighed det er fuldtud at kende og virke for disse ideelle Samfunds-Princippers Gennemførelse.

Jeg finder et stort Bevis for, at Mennesket er skabt i Guds, vor himmelske Faders, Billede, i den Kendsgerning, at i Aarhundredernes Løb har Menneskene været villige til at dø for, at Velsignelser, som det ikke forundtes dem selv at nyde, kunde blive nydt af deres Børn og Børnebørn og Verden som et Hele.

Den tilsyneladende Modsigelse i Ordene: „Den, som redder sit Liv, skal tabe det, og den, som sætter sit Liv til for min Skyld, skal redde det", forsvinder, naar vi husker paa, at de, som ikke er villige til i paakommende Tilfælde at ofre deres Liv for Gennemførelsen af Retfærdighedens og Frihedens Principper, derved netop gaar Glip af den højere Belønning, det højere Livs Velsignelser. Det er en historisk Kendsgerning, at de, som saa at sige kun lever for sig selv, lever kun i det smaa, men de, som ofrer sig selv for Menneskeslægten og for Ideal-

Princippernes Gennemførelse, vil finde „Livet", der er af højere Værd for dem end Livet, de forhen levede. Wendell Phillips udtalte den samme Idé, naar han sagde: „Mangfoldige Mennesker lever et hovmodigt og egenkærligt Liv, og deres Navne bliver snart glemte, medens nu og da nogle faa, forglemmende sig selv, opofrer sig for Menneskeheden og erhverver sig et udødeligt Navn."

I Stedet for, at Saliggørelsesplanen er en unaturlig Plan, er denne Plan i fuldkommen Harmoni med, hvad der er fælles i Menneskets Natur, som vi forstaar det. Kærligheden giver sig Udtryk i personlige Opofrelser, og Kristus, idet han led for Verden, benyttede sig af de Midler, ved hvilke han kunde paavirke Menneskenes Hjerter. Dette er mere end en Teori. Vi veed det af Erfaring, thi det nye Testamentes Beretninger om hans Liv og Lære, hans Lidelser og hans Død har været oversatte i Alverdens Sprog, og overalt har de rørt Menneskenes Hjerter og blødgjort deres Sind.

Hvis jeg skulde fremsætte et Argument i Henseende til Kristi Guddommelighed, vilde jeg imidlertid ikke begynde med Mirakler eller Forsonings-Princippet. Jeg vilde begynde, som Carnegie-Simpson begynder sin Bog med Titlen: „Kendsgerninger vedrørende Kristus." Han begynder med at fastslaa den Kendsgerning, at Kristus levede, og han paapeger, at man ikke kan overveje denne Kendsgerning uden at føle, at denne historiske Begivenhed staar i et vist Forhold til nærværende Slægt saa vel som til foregaaende Slægter og efterfølgende Generationer. Han siger, at man kan læse Beretningerne om Alexander, om Cæsar eller Napoleon og alligevel ikke føle, at disse Mænds Handlinger vedrører os personlig, men at, naar vi læser om de Handlinger, som Kristus udførte, da han levede paa Jorden, og læser om hans Død, da føler vi, at der er ligesom et Baand, der forbinder os med hans Liv. Naar vi studerer Kristi Karakter nærmere, kommer det mere og mere til at staa klart for vor Bevidsthed, at Kristus var i Besiddelse af visse meget fremtrædende Dyder: Sjælsrenhed, Ydmyghed, en tilgivende Aand og en ubegrænset Kærlighed. Forfatteren har Ret. Kristus giver os et Eksempel paa hellig Renhed i hans Tanker og Liv, og Menneskene, idet de er deres egne Ufuldkommenheder bevidst og sørger over deres Fejltagelser, modtager Inspiration ved at læse om Jesus Kristus, som var fristet i alle Maader ligesom vi, og dog forblev syndfri. Maaske vi netop heri finder, hvad der bestemmer den sande Aandelighed, som en Kristen maa være i Besiddelse af. Hvis Menneskene ved at betragte Kristi Syndfrihed bliver inspirerede og styrkede til at gøre Anstrengelser for at leve et bedre Liv end hidtil, saa kan de kaldes hans Efterfølgere. Hvis paa den anden Side Menneskene ikke vil lade sig retlede ved at betragte Kristi rene Liv og følge ham, saa vil de rimeligvis give som en Undskyldning, at de drager i Tvivl Kristi Guddommelighed.

Ydmyghed er en ypperlig Dyd. Hvis en Person er rig, kan han let blive stolt af sin Rigdom. Hvis han har Forfædre, der har staaet højt i social Henseende, kan han fristes til at føle sig hovmodig. Hvis han har store Kundskaber, kan han let komme til at føle sig hovmodig paa Grund af sin Lærdom. En eller anden har sagt, at det er godt

at blive saa ydmyg, at man kan blive stolt deraf. Kristus, som var i Besiddelse af alle Livets Kræfter, var den personificerede Ydmyghed.

Den mest vanskelige Dyd at udøve er maaske den: at tilgive. At hævne sig, eller gøre Gengæld, som det hedder, synes at være naturlig for mange Mennesker og er en almindelig begaaet Synd. Det kan endogsaa være populært at prale deraf. Det berettes, at der var en Gang indskrevet paa et Monument til Ære for en Helt, at han havde betalt baade Venner og Fjender mere, end han havde modtaget. Dette var ikke skrevet af en Person, der var i Besiddelse af Kristi Aand. Han belærte os om at tilgive hinanden, og i den ypperlige Bøn, han lærte os som et Eksempel paa, hvorledes vi bør bede, lader han dette, at vi villigt tilgiver vore Medmennesker, være det bestemmende for, at vi selv kan erholde Tilgivelse, idet han lærte os at bede saaledes: „Fader, forlad os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere." Han ikke alene lærte, at vi skal tilgive hinanden, men han gav os mange Eksempler derpaa i sit Liv. Da de, som forfulgte ham, bragte ham til at dø den i Menneskenes Øjne mest vanærende Død, bad han for disse hans Fjender, idet han udraabte, under sine frygtelige Lidelser: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!"

Kærligheden ligger til Grund for Kristi Lære. Verden havde kendt Kærlighedens Magt før; Forældre havde elsket deres Børn og Børn deres Forældre; Mænd havde elsket deres Hustruer, og Hustruer deres Mænd, og Venner havde elsket hinanden indbyrdes, men Jesus gav en ny og herlig Forklaring af, hvad Kærlighed er, ikke alene i Ord, men ved Eksemplet, han satte. Hans Kærlighed var saa dyb som Havet, og dens Omraade var saa stor, at det ikke var muligt for nogen at udvise en større Kærlighed. Andre Lærere søgte at foreskrive Fornuftregler for deres Efterfølgere at rette sig efter, men Kristi Plan var først at tale Kærlighedens Sprog og rense Hjertet, og ved Kærlighedens Magt drage Menneskene efter sig.

Hvad Slutning kommer vi til ved at studere Kristi Liv som en historisk Personlighed og ved at overveje Betydningen af hans Forsoningsdød. Han var oplært i sin Stedfader Josephs Tømmerværksted og havde intet Kendskab til Literaturen*) med Undtagelse af Bibel-Literaturen. Han havde maaske slet ingen Kendskab til nogen af de dalevende Filosofer, eller til, hvad de afdøde hedenske Filosofer havde skrevet, men den unge Mand samlede sine Disciple omkring sig, og som den største Filosof, der nogensinde havde levet, forkyndte han dybe og hjertegribende etiske Principper og Morallærdomme, som Verden aldrig havde kendt til før, og erklærede sig selv at være Messias. Efter sin Daab undervistе han og udførte Mirakler i et kort Tidsrum, og derefter blev han korsfæstet. Hans Disciple blev spredte, og mange af dem blev ihjelslaaede. Hans Paastande blev omdisputerede, hans Opstandelse benægtet og hans Efterfølgere forfulgte, men trods disse Kends-

*) Det er et stort Spørgsmaal, om den gamle Anskuelse er rigtig, at Kristus i sin Opvækst og i sine Ungdoms- og Manddomsaar, før han opnaaede 30-Aars Alderen, ikke tværtimod var vel underviist i den da eksisterende tilgængelige Literatur. Red.

gerninger har dog de Religionslærdomme, han forkyndte, i større eller mindre Grad siden hin Begyndelse været spredte i Verden, indtil nu Millioner tager Kristi Navn med Ærefrygt paa deres Læber, og Tusinder har været villige til at dø i Stedet for at give Afkald paa Troen, som han havde plantet i deres Hjerter. Hvorledes skal vi forklare os dette? Jeg vil spørge, lig Spørgsmaalet blev givet fordum: „Hvad tænke I om Kristus?" Det er lettere at forklare, hvorledes Kristus kunde tale, som han gjorde, og handle, som han gjorde, naar vi betragter ham som den syndfri Guds Søn, end paa nogen anden Maade. Min Tro er bleven styrket, siden jeg besøgte Orienten og bevidnede den sejrrige Fremgang, som Kristendommens Grundsætninger gør iblandt de der herskende Religioner og Filosofier.

Jeg tænkte for nogle faa Aar siden angaaende Julen, som da nærmede sig, og angaaende ham, til hvis Ære vi højtideligholder Festen. Jeg overvejede Englenes Budskab angaaende Kristi Fødsel og deres Sang om „Fred paa Jorden og Guds Velbehag i Menneskene"; og dernæst gik mine Tanker tilbage til Profetien, givet for Aarhundreder tilbage før hans Fødsel af Profeten Esaias, i hvilken han blev kaldt „Fredsfyrsten". For at opfriske min Erindring læste jeg igen Profetien hos Esaias og fandt umiddelbart efter et Vers, som jeg havde forglemt, et Vers, i hvilken hans Magts Storhed omtales, og Fredsregeringen, han skal oprette; og tilføjer Profeten: „Han skal dømme de ringe med Retfærdighed og skifte Ret med Retvished for de sagtmodige paa Jorden." (Es. 11 : 4.) I det jeg tænkte paa Profetens Ord angaaende Kristus som „Fredsfyrsten" valgte jeg denne Tekst at tale over, saa at jeg kan fremsætte nogle af de Grunde, som bragte mig til at tro og forstaa, at Kristus i Sandhed er Fredsfyrsten, og jeg tror, at i Aarene, som kommer, han mere og mere vil blive kaldet med dette Navn. Tro paa ham bringer Fred til Hjertet, og hvis hans Lærdomme adlydes af Menneskene, vil de bringe Fred mellem dem indbyrdes. Hvis Kristus kan bringe Fred til ethvert Hjerte, og hvis Efterlevelsen af hans Lærdomme vil skabe Fred mellem Menneskene overalt paa Jorden, hvem vil benægte hans Ret til at blive kaldt „Fredsfyrsten"?

Hele Verden søger efter Fred. Ethvert Hjerte, som slaar, har søgt efter Fred. Maaden, hvorpaa Menneskene fra Verdens første Tider af har søgt efter Fred, har været mange forskellige. Nogle har tænkt at kunne erholde Fred gennem Pengenes Magt, og de har arbejdet og bestræbt sig for at erholde Rigdomme, i det Haab, at de vilde finde Fred, naar de havde Midler nok til at gøre, hvad de ønskede, gaa, hvor de ønskede, og købe, hvad de ønskede. Af de, som har forsøgt at købe Freden med Penge, er den store Majoritet aldrig kommet i Besiddelse af disse Penge. Men hvad har været deres Erfaring, som det er lykkedes at erhverve Rigdommene? Svaret vil blive omtrent ens for dem alle: de benyttede den første halve Del af deres Liv til ved Arbejde eller Spekulation at tjene saa mange Penge som muligt, og den sidste Part af deres Liv til at beskytte deres Midler, saa andre ikke skulde tilegne sig dem; men hverken i den første Part af deres Liv eller den sidste havde deres Midler bragt dem Freden. Nogle er endog

komme til det Punkt, at de har Vanskelighed ved at laane deres Penge ud, og jeg kender ikke nogen bedre Antydning af, at Folket i vort Land begynder at blive opvakte i etisk Henseende, end den, at man udviser en forøget Tilbøjelighed til at lære at kende, paa hvilken Maade Folk tjener deres Penge. Et langt Skridt fremad vil være taget, naar religiøse Institutioner og Godgørenheds-Institutioner og Læreanstalter nægter at tolerere uærlige Fremgangsmaader i Forretningsanliggender og nægter at modtage Understøttelser fra Folk, som bevislig har tjent deres Penge paa ulovlig og foragtelig Maade, saa at slige Folk kan erfare, hvor ene de Mennesker i Virkeligheden staar i Verden, som tragter efter Penge og Gods, selv om samme bliver erhvervet paa Moralens Bekostning. Nogle har søgt Freden ved at opnaa høje sociale Stillinger, men hvad enten de har opnaaet de eftertragtede Stillinger, og derefter bestræbt sig for ikke at miste samme, eller de kun stedse levede i Haabet om at opnaa disse Stillinger, de fandt dog aldrig den dybe Sjælefred, de søgte.

Nogle har omsonst tænkt, at de kunde opnaa Freden ved at naa frem i første Række paa det politiske Omraade, men hvad enten en Person er født til at indtage høje offentlige Stillinger, f. Eks. i de Lande, hvor Folket bliver regeret i Henhold til den monarkiske Regeringsform, eller de bliver valgte til disse Stillinger ved Folkets Stemmeafgivning, som i Republiker, saa finder de dog ikke den dybe Hjertefred derved. Et Embede har kun en særlig Tiltrækning, naar kun nogle faa kan erholde det. Kun naar nogle faa i en Menneskeslægt kan haabe at opnaa en vis høj social Stilling, er den særlig attraaværdig og betragter vi det som en stor Ære at opnaa Stillingen og virke i samme. Jeg er imidlertid glad ved, at vor himmelske Fader ikke lod Hjertets Fred være afhængig af Rigdom eller af, at Menneskene sikrede sig fremtrædende sociale eller politiske Stillinger, men at Freden følger som en Samvittigheds-Belønning, naar Menneskene i alle Maader handler ret overfor Gud og Mennesker, og at Freden saaledes kan erholdes af alle. De fattige kan erholde Freden lige saa let som de rige; de, som er forhaanede og udkastede af Samfundet, lige saa nemt som de, der staar som Samfundsledere; den ringeste Borger i et Land staar i denne Henseende paa lige Fod med de, som udøver politisk Magt.

Til de, som fra Ungdommens Dage af har troet paa Guds Forsyn og bestræbt sig for at leve et Liv i Harmoni med deres Tro, behøver jeg ikke at tale om den Fred, der er forbunden dermed. Kristus belærte os om, af hvor stor Værd enhver Sjæl var i Guds Øjne. Poeter har sunget desangaaende og fremsat deres ophøjede Tanker i udødelige Vers, og ingen Skribent har udtrykt sig hjerteligere og smukkere i Vers angaaende Temaet end William Cullen Bryant.

Kristus fremmede Freden blandt Menneskene ved at give os Forsikring om, at der kan tilvejebringes intim Forbindelse mellem Faderen i det høje og hans Børn her nede. Og hvilken Trøst har ikke Bønnen bragt til sørgende Hjerter!

I Henseende til Troen paa Aandens Udødelighed, og at Gud vil delagtiggøre sine Børn i det evige Livs Velsignelser, hvilken Fred har

denne Tanke og denne Tro ikke bragt til det sørgende Sind! Atheister og vantro Mennesker kan maaske tale til unge Folk om, at Døden ender alting, thi de unge er naturlig fulde af Liv og Haab og bliver ikke saa let modfaldne; men prædiker ikke en slig Lære til den Moder, som staar ved hendes Barns Dødsleje, eller til et Menneske, som er i dyb Sorg. I min Ungdom skrev jeg til den store verdenskendte Fritænker, Oberst Ingersoll, og anmodede ham om at tilkendegive for mig hans Anskuelser angaaende Gud og Troen paa Udødeligheden. Hans Sekretær svarede mig, at Ingersoll var ikke hjemme, men at han sendte mig et Aftryk af en Tale, han havde holdt, og hvori mine Spørgsmaal var besvarede. Jeg gennemlæste det i Haab om at finde nogle særlig gode Tanker og særlig interessante Punkter fremsatte i samme, og for at se, i hvilken Retning hans Tanker gik, og udfandt, at omtrent alt, hvad han havde sagt, var følgende: „Jeg siger kun, at jeg ikke veed det. Jeg siger ikke, at der ikke er et Liv efter Døden; jeg siger kun, at jeg ikke veed, om der er." Fra den Dag af til i Dag har jeg ikke været i Stand til at forstaa, hvorledes nogen kunde faa det over sit Sind at berøve det menneskelige Hjerte en levende Tro paa Gud og Livet hinsides og i Stedet for fremsætte den kolde og lidet opmuntrende Lære, som med Hensyn til disse Hjertespørgsmaal siger: „Jeg veed det ikke." (Fortsættes.)

Efterlevelsen af Evangeliet bringer Glæde.

Da vi i den senere Tid har modtaget flere Breve fra Hellige fra forskellige Steder i denne Mission, hvis Indhold i de fleste Tilfælde giver Udtryk for en inderlig Glæde og Tilfredshed over at have annammet Sandheden, ser vi heri, at Antagelsen af Evangeliets hellige Sandheder kan bære de rigeste Frugter. Som Følge af vor Tro paa Gud og paa Jesu Kristi, hans Søn, i hvis hellige Navn vi nærmer os vor Fader i Himmelen, er vi komne til Kundskab om, at han glemmer ikke sine svage jordiske Børn, men paa en omsorgsfuld Maade sørger for vort Behov og er interesseret i vort Velfærd.

Vi Mennesker er saaledes dannede, at vi ofte føler Trang til at henvende os til en højere Magt efter Bistand; thi uden samme vil Maalet, som vi en Gang haaber at opnaa, forfejle. Midt under Livets Prøver, naar Farer truer Mennesket paa alle Omraader, og naar Sygdom, Sorg og Modgang baner sig Vej til vor Bolig, og naar Døden lægger sin kolde Haand paa dem, vi elsker i dette Liv, da er der vel kun meget faa Mennesker, som ikke vil anerkende en højere Magts naadige Hjælp. Det er uden al Tvivl i en viis Hensigt, at en kærlig Fader tillader, at Prøvelser kommer paa vor Vej, hvori vi føler en stor og inderlig Trang til at søge Hjælp hos ham, der har al Magt i sin Haand. Naar Hjelpen da tildeles os, og Trængslerne synes at formindskes, og Mørket begynder at vige for Lyset her ovenfra, da fyldes Sindet med en uforklarlig Glæde, som kun saadanne kan vurdere, der har prøvet Sorg, Smerte og Savn, og en saadan Glæde kan med Rette

siges at være Aandens Frugt. Samtidig med de glædelige Meddelelser, vi modtager fra Søskende, kan vi saa godt forstaa, at Byrden vedrørende det daglige Udkomme ofte er tung og besværlig, og vi føler stor Sympati for saadanne Søskende, der paa Grund af de haarde Tider lever under trange og smaa Kaar. Nogle af de spredte Hellige føler ogsaa Savnet af Missionærerne meget, da der paa flere Steder i Missionen ikke bliver afholdt Møder, som tidligere var Tilfældet. Det har derfor stedse været vor Stræben at sende saadanne Søskende et trøstende Ord gennem „Skandinaviens Stjerne". Til Opmuntring for de Hellige kan vi meddele, at Regnskabet vedrørende hele Missionen for Aaret 1917 nu er opgjort og afsendt til Hovedkontoret i Zion, hvor det vil blive gennemgaaet og overvejet af dertil bestikkede Mænd. Af Regnskabet fremgaar det, at som et Hele betragtet har vi kun Grund til at glæde os, idet vi er et godt Spring længere fremme end forrige Aar. Vi maa dog med Beklagelse erkende, at nogle af Medlemmerne har afholdt sig fra at opfylde deres kirkelige Pligter, men paa samme Tid er det en Glæde at vide, at flere har virket for Evangeliets Sag paa en prisværdig Maade, og disse glæder sig over det, de har udført. I Aarets Løb er der tillagt Menigheden ved Daab 126 Sjæle, hvilket er et betydeligt større Antal, end der blev døbt i den skandinaviske Mission i 1916. Uagtet de mange Besværligheder, som vi i flere Henseender har haft at kæmpe med, har vi saaledes kun Grund til at takke Herren for den Fremgang, Evangeliet har haft, og den gode Tilstand, Missionen er i som et Hele. Vi maa kun beklage, at paa flere Steder i Missionen vil visse Forandringer finde Sted, idet flere af Ældsterne, der har været i Missionens Tjeneste i en længere Tid, nødsages til at drage hjem, grundet paa private Anliggender i Hjemmet, som kræver deres Nærværelse. Dette er saa meget mere at beklage, eftersom der for nærværende Tid ingen Udsigt er til, at nye Missionærer kan komme til denne Mission. Forholdene i denne Henseende stiller sig meget ugunstigt, da det er forbundet med mange Vanskeligheder for Udlændinge at faa Tilladelse til at lande saa vel i Danmark som i Norge.

Vi indser derfor alle den store Nødvendighed af, at de faa Ældster, som endnu er her i Missionen, kan fortsætte deres Virksomhed, indtil ny Hjælp kan komme fra vort Hjem i Vesten.

Det er med stor Tilfredshed, vi lægger Mærke til det hæderlige Arbejde, de lokale Brødre har udført i disse skæbnesvangre Krigsaar, i hvilket Tidsrum det store Ansvar med at lede samt undervise Søskende i Evangeliets Principper, har hvilet paa dem i høj Grad.

Det har vist sig paa flere Steder i Missionen, at disse ædle Mænds ihærdige Arbejde er blevet kronet med en Fremgang, der i visse Henseender staar langt over tidligere Aars. I alle disse Tilfælde er det glædeligt at vide, at disse Mænds Tro paa Guds Sidste-Dages Værk er stærkere i Dag end nogensinde tidligere. Det samme er Tilfældet med de forskellige Organisationer, der alle er i fuld Virksomhed under gode og gudhengivne Brødres og Søstres Ledelse. I disse Mænds og Kvinders Hjerter, der har søgt Guds Rige og dets Retfærdighed først, slaar Glædens varme Slag fastere end nogensinde før, hvilket er Aan-

dens Frugt, kommende fra Lysets og Livets uudtømmelige Væld, ja, fra vor Gud, der elsker en glad Giver. Paulus skriver til Korinthierne: „Hvo karrig saar, skal og karrig høste, og hvo, som saar i Velsignelse, skal høste i Velsignelse. Hver giver efter, som han har sat sig for i Hjertet, ikke af Fortrædelighed eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde Eder, at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigelig til al god Gerning." (2. Kor. 9 : 6—8.)

I de Meddelelser, som vi har modtaget fra forskellige Steder i Missionen, er Bemærkninger lig ovenstaaende fremkomne, idet der nævnes, at siden man besluttede at give Herren det, han fordrer til Forfremmelsen af hans Sag, har de haft rigelig af Livets Goder og kan yde andre god Hjælp. Om det derfor hænder, at vi i Kampen for Tilværelsen, og samtidig i Kampen for Sandhedens Sag, kan føle os besværet, og maaske til Tider bedrøvet, saa er vi dog stedse fortrøstningsfulde. Vi er „som fattige, der dog gør mange rige; som de, der have intet, og dog besidder alt." (2. Kor. 6 : 10.)

Til de af de lokale Brødre, der er blevne tildelte en Grad af Præstedømmet, vil vi sige: Værer aarvaagne, at I benytter Præstedømmets hellige Gave paa rette Maade.

Er Du givet den Gave at kunne fremsætte Evangeliets herlige Principper paa en klar og tydelig Maade, saa benyt den nu, og lad samtidig Eders Lys skinne klart for Eders Omgivelser i det daglige Liv. Har Du som en Broder eller Søster Sangens kostelige Gave, med hvilken Du kan drage det beklemte Bryst væk fra Jordelivets prøvende Omgivelser og hæve Menneskenes Tanker mod det høje, did hen, hvor alle Guds Børn i Tidernes Morgen jublede af Glæde, *da benyt din Gave til at synge hans Pris og Ære, som gav dig den.* Skal vi derfor alle tage den Beslutning, at være punktlige i at opfylde vore Pligter, punktlige til Møderne, punktlige i Henseende til Bønnen, og være flittige Arbejdere i vor Mesters Sag; være gavmilde, enige, gudhengivne; afsky alt, der er syndigt i Tanker, Ord og Handling. Hvis vi udfører denne Beslutning, vil samme storlig forøge vor Glæde i Herren, og med Paulus vil vi kunne udbryde:

„Fovrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse."

Maa Gud i sin Naade velsigne alle de Hellige i denne Mission med enhver Velsignelse, som han i sin Visdom ser vil tjene til vort Gode.

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Robert J. Bischoff, som i 2 Aar og 3 Maaneder har virket i Bergens Konference, først som Sekretær og senere som Præsident for Konferencen, er løst med Ære for et vel udført Arbejde, og afsejler med „Bergensfjord", der afgaar fra Kristiania den 8. Februar 1918.

Beskikkelse. Ældste Cephus E. Andersen er beskikket til at præsidere over Bergens Konference.

Forflyttelse. Ældste Erastus L. Ottesen er løst fra at præsidere over Trondhjems Konference med Tilladelse til for nærværende Tid at virke blandt sine Slægtninge i Aalborg Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Krigens direkte og indirekte Følger.

Sænkningen af neutrale Skibe ved tyske Undervandsbaade eller, som sket i nogle Tilfælde, ved Miner, har foraarsaget et særdeles stort Skibs- og Tonnage-Tab for Norges og Danmarks Vedkommende i Aaret 1917, hvorimod Tabet forholdsvis ikke har været saa stort for Sveriges Vedkommende. Vi fremsætter enkelte statistiske Angivelser med Hensyn til norsk og dansk Skibstab, foraarsaget ved Krigen, og som er et af de „Tidernes Tegn", som Kirkens Medlemmer og alle alvorligt tænkende Mennesker ikke kan undlade at skænke speciel Opmærksomhed.

I de forløbne Krigsaar har Norge haft overordentlig store Tab paa Søen. Skibstabene i 1917 udgør over 28 pCt. af den Tonnage, som Norge havde ved Krigens Begyndelse. Økonomisk betyder disse Tab forstaaelig uhyre meget for Landet. Hvad der er overordentlig beklageligt i Forbindelse med Skibsforlisene er de mange Menneskeliv, som er gaaet tabt enten direkte eller, som i de fleste Tilfælde, indirekte, som Følge af Torpederingerne, idet mangfoldige Sømænd er forlist efter i aabne Baade at have forladt deres torpederede Skibe.

Tabellen over norske Skibe, som er forlist siden Krigens Begyndelse udviser et Antal af 532 Dampskibe paa tilsammen 866,471 Br. Reg. Tons og 162 Sejl- og Motorskibe paa tilsammen 156,300 Netto Tons. Ved Forlisene er der ialt omkommet 835 Mænd, Kvinder og Børn. I 1917 forliste som Følge af Krigen 412 norske Skibe.

For Danmarks Vedkommende er siden Krigens Begyndelse omtrent en Fjerdedel af Landets Handelstonnage sænket ved Torpederinger. Det samlede Antal af sænkede danske Skibe i Tidsrummet er 215. Det samlede Tonnagetab er beregnet til 137,918 Tons Netto eller 223,733 Tons Brutto.

Indhold:

Tale af Præsident Heber J. Grant. 33
Fredens Fyrste. (Af William J. Bryan.) 38
Redaktionelt:
Efterlevelsen af Evangeliet bringer Glæde. (Af Præsident Hans J. Christiansen.) 45
Missionsnyheder 47
Krigens direkte og indirekte Følger 48

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).